

Daniels Bog - Nummer Seksogtyve

Nebukadnezars syv tider: et profetisk vægtæppe, der afdækker hedenskabet, pavedømmet og Amerikas Forenede Stater

Jeff Pippenger
2023-12-21

Symbolet på Nebukadnezar i kapitel fire er forbløffende. Hans „syv tider“ var et forbillede på de tidsperioder, hvor hedenskabet (det daglige) og pavedømmet (ødelæggelsens overtrædelse) nedtrådte helligdommen og hæren.

Så hørte jeg en hellig tale, og en anden hellig sagde til den hellige, som talte: Hvor længe skal synet vare om det daglige offer og den ødelæggende overtrædelse, så både helligdommen og hæren bliver givet til at blive nedtrådt? Daniel 8:13.

Nedtrædelsen af »både helligdommen og hæren«, som omtales i vers tretten, repræsenterer de »syv tider«, som var den sidste af to af Guds vredesdomme; og Nebukadnezars »syv tider« repræsenterer de »syv tider«, som var den første af Guds vredesdomme, men begge fremstilles profetisk som den samme linje.

Og jeg vil udspænde Samarias målesnor over Jerusalem og Akabs hus' lodsnor; og jeg vil tørre Jerusalem af, som en mand tørrer et fad af, idet han tørrer det og vender det om med bunden i vejret. 2 Kong 21,13.

Daniel kapitel otte og vers tretten omhandler den anden linje i Guds vredesdomme, sådan som de blev bragt over det sydlige rige Juda, begyndende i 677 f.Kr. Nebukadnezars „syv tider“ repræsenterer linjen af Guds første vredesdom, sådan som den blev bragt over det nordlige rige Israel, begyndende i 723 f.Kr. Nebukadnezars „syv tider“ repræsenterer de tolv hundrede og tres år, i hvilke hedenskabet nedtrådte helligdommen og hæren, efterfulgt af de tolv hundrede og tres år, i hvilke pavedømmet nedtrådte helligdommen og hæren.

Papalismen er ganske enkelt hedenskab dækket med bekendelsen til kristendommen. Så at sige „døbt hedenskab“. Der er intet i katolicismen, som repræsenterer Kristus eller kristendommen. Verden lærte dette faktum i den mørke middelalders historie, men siden 1798 har verden glemt det. Pavemagten har det samme hjerte som hedenskaben. Religionen og religionernes ritualer er identiske. Nebukadnezars dom på „syv tider“ bestod i, at han fik et dyrs hjerte. Det dyrehjerte, han fik, var det hjerte, som repræsenterede hedenskabens religion, enten den var åbenlys hedenskab eller tilsløret hedenskab i form af katolicisme. Søster White identificerer, at dragen i Åbenbaringen tolv er Satan, men i en sekundær betydning er den det hedenske Rom.

„Mens dragen således først og fremmest repræsenterer Satan, er den i sekundær forstand et symbol på det hedenske Rom.“ The Great Controversy, 439.

Det dyr, som Nebukadnezar repræsenterede i „syv tider“, var dragens dyr i tolv hundrede og tres dage, og dernæst katolicismens dyr i yderligere tolv hundrede og tres dage. Ved slutningen af disse

dage er Nebukadnezar et symbol på De Forenede Stater, som i sidste instans er den falske profet. Profetisk repræsenterede Nebukadnezar dragen, dyret og den falske profet, som er de trefoldige magter, der udgør det åndelige Babylon, og som leder verden til Harmagedon. Nebukadnezar repræsenterer det bogstavelige Babylon, og derved blev han anvendt som et symbol på alle tre af de magter, der udgør de sidste dages åndelige Babylon.

For at kunne genkende den netop identificerede symbolik er det vigtigt først at placere Nebukadnezar i 1798, når hans rige genoprettes ved afslutningen af de „syv tider“. Vi vil fastslå dette vejmærke i Daniel kapitel fire, før vi begynder at gennemgå kapitlet på en mere systematisk måde.

Ved »endetiden« i 1798 blev Daniels Bog åbnet, og bogen opfyldte da sit formål med at frembære et tiltagende lys, som ville prøve, rense og frembringe to klasser af tilbedere. Åbningen af Daniels Bog markerer begyndelsen på den tredelte prøveproces, som er baseret på de sandheder, der blev åbenbaret på det tidspunkt.

Og han sagde: Gå bort, Daniel; thi disse ord skal holdes skjulte og forsegles indtil endens tid. Mange skal renses og gøres hvide og prøves; men de ugudelige skal handle ugudeligt, og ingen af de ugudelige skal forstå; men de vise skal forstå. Daniel 12:9, 10.

Det profetiske formål med åbningen af den bog, som består af Daniels Bog og Johannes' Åbenbaring, er at prøve den slægt, som lever i den historie, hvor bogen er åbnet. I Daniel tolv identificeres tre tidsprofetier. Den første er de tolv hundrede og tres år, i hvilke de hellige folks magt skulle blive spredt.

Men du, Daniel, luk ordene inde og besegl bogen indtil endetiden; mange skal fare hid og did, og kundskaben skal blive stor. Derpå så jeg, Daniel, og se, der stod to andre, den ene på den ene side af flodens bred og den anden på den anden side af flodens bred. Og en sagde til manden, som var klædt i linned, og som stod over flodens vande: Hvor længe skal der gå, før enden kommer på disse underfulde ting? Og jeg hørte manden, som var klædt i linned, og som stod over flodens vande, idet han løftede sin højre hånd og sin venstre hånd mod himmelen og svor ved ham, som lever evindeligt, at det skal vare en tid, tider og en halv tid; og når han har fuldendt at søndersprede det hellige folks magt, skal alle disse ting være fuldendt. Daniel 12:4–7.

De to andre profetiske perioder i kapitel tolv er et tusind to hundrede og halvfems dage og et tusind tre hundrede og femogtredive dage.

Og jeg hørte det, men forstod det ikke; da sagde jeg: O min Herre, hvad skal enden blive på disse ting? Og han sagde: Gå bort, Daniel; for ordene skal holdes skjult og forsegles indtil endetiden. Mange skal renses og gøres hvide og prøves; men de ugudelige skal handle ugudeligt, og ingen af de ugudelige skal forstå det; men de vise skal forstå det. Og fra den tid, da det daglige offer bliver afskaffet, og ødelæggelsens vederstyggelighed opstilles, skal der være tusind to hundrede og halvfems dage. Salig er den, som bier og når frem til tusind tre hundrede og fem og tredive dage. Daniel 12:8–12.

I versene omtales og defineres "endetiden" to gange som det tidspunkt, hvor Daniels ord ville blive forseglet op. De ord, som er genstand for at blive forseglet op i "endetiden", er de tre profetiske tidsperioder på et tusind to hundrede og tres (en tid, tider og en halv), et tusind to hundrede og halvfems og et tusind tre hundrede og fem og tredive. To af de tre perioder defineres som "dage". To af de tre endte i 1798, og den tredje endte ved selve slutningen af 1843. Det er ved selve slutningen af 1843, for verset siger: "salig er den, som bier og når frem til ..."

Ordet »kommer« betyder berører. Salig er derfor den, som venter, og også berører den første dag i 1844. Lignelsens tøvetid om de ti jomfruer begyndte ved den første skuffelse i den milleritiske historie, og den skuffelse indtraf på den aller sidste dag i 1843, og den aller sidste dag i 1843 berører den aller første dag i 1844. Velsignelsen ved at vente begyndte, da tøvetiden begyndte ved den første skuffelse.

Der er meget mere at behandle i disse vers, men det, vi her overvejer, er Daniels profetiske rolle. Formålet med Daniels Bog, som Daniel repræsenterer i afsnittet, er at frembringe en tredelt prøvelsesproces, når bogen bliver afseglet. Daniel fik besked på at gå bort og følge sin vej indtil endetiden, da bogen skulle afsegles. Kapittellets afslutning understreger, hvad der vil ske, når endetiden kommer.

Men gå du din vej indtil enden kommer; for du skal hvile og stå frem til din lod ved dages enden. Daniel 12:13.

Daniels bog skulle stå på sin plads ved afslutningen af Daniels profetiske dage.

„Når Gud giver et menneske en særlig opgave at udføre, skal han stå på sin plads og i sin stilling, sådan som Daniel gjorde, rede til at svare på Guds kald, rede til at opfylde Hans hensigt.“ Manuscript Releases, bind 6, 108.

Ved endens tid i 1798 stod Daniel på sin lod, hvilket i vers tretten udtrykkes som »ved dages ende«. Afslutningen på Nebukadnezars forvisning i »syv tider« identificerer 1798, for den sluttede »ved dages ende«.

Og ved dages enden løftede jeg, Nebukadnezar, mine øjne mod himmelen, og min forstand vendte tilbage til mig, og jeg priste den Højeste, og jeg lovede og ærede ham, som lever for evigt, hvis herredømme er et evigt herredømme, og hvis rige varer fra slægt til slægt. Og alle jordens indbyggere regnes for intet; og han gør efter sin vilje med himmelens hær og blandt jordens indbyggere; og ingen kan holde hans hånd tilbage eller sige til ham: Hvad gør du? På samme tid vendte min forstand tilbage til mig; og til mit riges herlighed vendte min ære og glans tilbage til mig; og mine rådgivere og mine stormænd søgte mig; og jeg blev stadfæstet i mit rige, og overvættets majestæt blev lagt til mig. Nu priser og ophøjer og ærer jeg, Nebukadnezar, himmelens Konge, hvis gerninger alle er sandhed, og hans veje ret; og dem, som vandrer i hovmod, formår han at fornede. Daniel 4:34–37.

Udtrykket »dages enden« betegner endetiden i 1798. Nebukadnezar blev da stadfæstet i sit rige, som ikke længere var dyrenes historie, hedenskabets og pavemagtens. På dette tidspunkt repræsenterede Nebukadnezar en fuldt omvendt mand, og derved repræsenterede han jorddyret i

Bibelens profeti, som begyndte at herske i 1798, og det begyndte som et lam, skønt det var bestemt til til sidst at tale som en drage. Han repræsenterer jorddyret, som skulle herske i halvfjerds symbolske år til opfyldelse af Esajas treogtyve, ligesom hans bogstavelige rige herskede i halvfjerds bogstavelige år. Symbolikken er »vandtæt«.

Nebukadnezar repræsenterer en profetisk forbindelse mellem de tre magter, som fremstilles i Åbenbaringens kapitel tolv og tretten. Der identificeres de som dragen, dyret fra havet og dyret fra jorden. I Åbenbaringen seksten identificeres de som de tre magter, der leder verden til Harmagedon. Nebukadnezars „syv tider“ sammenknytter alle tre af disse dyr, for det bogstavelige Babylon illustrerer det åndelige Babylon, og den samme profetiske linje, som findes i Daniels Bog, føres videre i Åbenbaringens Bog, for de to bøger fuldkommengør hinanden.

Nebukadnezar repræsenterer 1798 som et profetisk forbindelsesled mellem dragen, dyret og den falske profet. 1798 var »endens tid« for den første engels budskab og den milleritiske historie. William Miller blev ledt til at bygge hele sin profetiske struktur på sin erkendelse af hedenskabet drage og katolicismens dyr, men han så ikke De Forenede Stater som jorddyret og den falske profet. Han kunne se historien forud for »endens tid« i 1798, men fremtiden lå endnu i fremtiden. Ved »endens tid« i 1989 ville alle tre magter da blive erkendt.

Aforseglingen af den profetiske erkendelse af dragen og dyret i 1798 repræsenteres ved Ulaj-floden i kapitlerne syv, otte og ni. Aforseglingen af den profetiske erkendelse af dragen, dyret og den falske profet i 1989 repræsenteres ved Hiddekel-floden i kapitlerne ti, elleve og tolv. Nebukadnezar repræsenterer den første engels bevægelse, som ankom i 1798, og han er et forbillede på Belsazzar, som repræsenterer den tredje engels bevægelse, der ankom i 1989. Af denne grund repræsenterer Nebukadnezars anden drøm i kapitel fire den første engels budskab.

Nebukadnezars „syv tider“ afsluttedes ved „endetiden“ i 1798 med fremkomsten af advarselsbudskabet om den kommende dom. Ved „dagens ende“ er han en omvendt mand og repræsenterer således det republikanske horn på dyret fra jorden, da det var lamlignende. Samtidig repræsenterer han det filadelfiske protestantiske horn på dyret fra jorden.

Som Babylons første konge er han et forbillede på Belsazzar, Babylons sidste konge. Hans dom blev forudbilledliggjort ved Nimrods dom og var igen et forbillede på Belsazzars dom. Hans dom repræsenterede indledningen til den undersøgende dom den 22. oktober 1844.

Kong Nebukadnezar til alle folk, folkeslag og tungemål, som bor over hele jorden: Fred være jer mangfoldig! Jeg fandt det for godt at kundgøre de tegn og undere, som den Højeste Gud har gjort imod mig. Hvor store er ikke hans tegn, og hvor mægtige hans undere! Hans rige er et evigt rige, og hans herredømme varer fra slægt til slægt. Jeg, Nebukadnezar, levede trygt i mit hus og i blomstrende velstand i mit palads. Da så jeg en drøm, som forfærdede mig, og de tanker, jeg havde på mit leje, og de syner, der viste sig for mit sind, foruroligede mig. Daniel 4,1–5.

Drømmen gjorde Nebukadnezar bange, og drømmens symbolik repræsenterer den første engels evige evangelium, som befaler mennesker at „frygte Gud“.

Og jeg så en anden engel flyve midt oppe under himmelen; han havde et evigt evangelium at forkynde for dem, som bor på jorden, og for alle folkeslag og stammer og tungemål og folk. Og han sagde med høj røst: Frygt Gud og giv ham ære; thi hans doms time er kommet; og tilbed ham, som har skabt himmelen og jorden og havet og vadenes kilder. Åbenbaringen 14:6, 7.

Det evige evangelium er et tredelt budskab; det første trin, sådan som det fremstilles ved den første engel, er at frygte Gud; det andet trin er at give ham ære; og det tredje repræsenteres ved hans doms time. „Ære“ repræsenterer karakter, og det andet „gå ned“ i beretningen om Nimrods oprør er dér, hvor byens og tårnets karakter blev undersøgt. Det var en undersøgende dom. Foreningen af kirke og stat er dyrets billede, og Nimrods andet trin bestod i at åbenbare dyrets billede, men det evige evangeliums andet trin frembringer en herliggørelse af Guds karakter, ikke Nimrods.

Nebukadnezars frygt er et symbol på den første prøve, ligesom Daniels valg om ikke at spise Babylons kost var det, for Daniel frygtede Gud. Den første engel fremtrådte i historien i 1798 og blev derefter bemyndiget den 11. august 1840. Nebukadnezars drøm fastslår den første beskeds fremkomst ved endens tid i 1798.

Jeg så en drøm, som gjorde mig bange, og de tanker, jeg havde på mit leje, og mit hoveds syner forfærdede mig. Derfor lod jeg udgå et påbud om, at alle Babels vismænd skulle føres frem for mig, for at de kunne kundgøre mig drømmens tydning. Da kom spåmændene, besværgerne, kaldæerne og sandsigerne ind; og jeg fortalte drømmen for dem, men de kundgjorde mig ikke dens tydning. Men til sidst kom Daniel ind for mig, han hvis navn er Beltsazar efter min guds navn, og i hvem de hellige guders ånd er; og for ham fortalte jeg drømmen og sagde: Beltsazar, du øverste blandt spåmændene, fordi jeg ved, at de hellige guders ånd er i dig, og intet lønligt er dig for vanskeligt, så sig mig synerne i den drøm, jeg har set, og dens tydning. Daniel 4:5–9.

Den første beskeds ankomst ved endetiden i 1798, som er fremstillet ved Nebukadnezars frygt, markerer det tidspunkt, hvor Daniels Bog skulle åbnes.

Men du, Daniel, luk ordene inde og forsegl bogen indtil endetiden: mange skal fare hid og did, og kundskaben skal blive stor. ... Og han sagde: Gå bort, Daniel; for ordene er lukkede inde og forseglede indtil endetiden. Mange skal renses og gøres hvide og prøves; men de ugudelige skal handle ugadeligt, og ingen af de ugudelige skal forstå; men de vise skal forstå. Daniel 12:4, 9, 10.

Da Daniels Bog blev åbnet ved ”endens tid”, blev mennesker kaldet til at komme og undersøge kundskabens tilvækst, og dette kald frembragte til sidst to klasser af tilbedere. Den ene klasse kunne ikke forstå, og den anden klasse kunne. Babylons vise mænd, fremstillet som ”magerne, stjernetyderne, kaldæerne og spåmændene”, kunne ikke forstå, men Daniel forstod. De babyloniske ”vise mænd” kunne ikke forstå og repræsenterer derfor de ugudelige. Daniel repræsenterede de vise.

Vi vil fortsætte med Daniels kapitel fire i den næste artikel.

„De, der er utro mod Guds værk, mangler principfasthed; deres motiver er ikke af en sådan karakter, at de vil lede dem til at vælge det rette under alle omstændigheder. Guds tjenere bør til enhver tid føle, at de er under deres Arbejdsgivers øje. Han, som overværede Belsazzars helligbrøde ved gæstebuddet, er til stede i alle vore institutioner, i købmandens kontor, i det private værksted; og den blodløse hånd optegner lige så sikkert jeres forsømmelse, som den optegnede den gudsbespottelige konges frygtelige dom. Belsazzars fordømmelse blev skrevet med ildskrift: ‘Du er vejjet på vægtskålen og fundet for let’; og dersom I undlader at opfylde jeres gudgivne forpligtelser, vil jeres fordømmelse blive den samme.“ Messages to Young People, 229.